

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/1020/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712211122
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3712211122.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Gabriely Janákovcej a Mgr. Ivana Kubínyho v právnej veci navrhovateľa: D. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., M. P. XXXX/XX, zastúpený Advokátskou kanceláriou ŠTRBÁŇ, s.r.o. so sídlom Púchov, ul. 1. mája 1455/5, proti odporcovi: P. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., M. XXX/XX, zastúpený Mgr. Melániou Holeščákovou, advokátkou, Advokátskej kancelárie Púchov, Komenského 1630/7, o zaplatenie 285,- Eur istiny a prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 10. septembra 2013, č.k. 10C/219/2012-59, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť odporcovi trovy odvolacieho konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 31,05 Eur do troch dní na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. Melánie Holeščákovcej, advokátky.

o d ť o v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh o zaplatenie 285,- Eur. Navrhovateľovi uložil povinnosť, aby zaplatil odporcovi trovy konania a to 17,- Eur z titulu zaplateného súdneho poplatku a 229,62 Eur z titulu trov právneho zastúpenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil konštatovaním, že z výsluchu účastníkov bolo nesporne preukázané, že medzi nimi došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke, na základe ktorej vyplynula povinnosť odporcu ako dlžníka vrátiť navrhovateľovi ako veriteľovi sumu 330,- Eur. K jej uzavretiu stačilo skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľovi a keďže k takémuto reálnemu odovzdaniu peňazí došlo, medzi účastníkmi konania vznikol právny vzťah z pôžičky podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Považoval taktiež za preukázané, že došlo k vráteniu časti pôžičky, keď odporca vrátil navrhovateľovi 1.100,- Kč a spornou zostáva zvyšná časť, ktorú navrhovateľ špecifikoval vo výške 285,- Eur. Odporca vrátenie pôžičky preukázal výsluchmi svedkov T. W. a D.J., ktorí vypovedali, že na vlastné oči videli, keď odporca vrátil cca 300,- Eur navrhovateľovi, pričom časť týchto peňazí vo výške 100,- Eur si krátko predtým odporca požičal od T. W.. Odporca tak uniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia, že peniaze z predmetnej pôžičky navrhovateľovi vrátil. V závere vyslovil názor, že v spore o vrátenie pôžičky má veriteľ ako navrhovateľ bremeno tvrdenia, že s dlžníkom t.j. s odporcom uzavrel zmluvu o pôžičke a že odporca pôžičku nevrátil. Z tohto bremena tvrdenia potom pre navrhovateľa vyplýva dôkazné bremeno len pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva bola uzavretá. Táto skutočnosť bola preukázaná, a navrhovateľ preto uniesol ako bremeno tvrdenia tak i dôkazné bremeno. Naopak odporca, ktorý sa chce úspešne brániť musí tvrdiť, že pôžičku vrátil a o svojom tvrdení ponúknuť dôkazy. V prejednávanej veci takéto tvrdenie súdu odporca poskytol a poskytol mu aj dôkazy, ktorými dôkazné bremeno úspešne uniesol. V odôvodnení sa ďalej vyporiadal aj s tvrdeniami účastníkov a to najmä s tvrdením navrhovateľa, že o nevrátení peňazí má svedčiť list odporcu, ktorý mu napísal a v ktorom uviedol, že mu dlhuje 288,- Eur. Uvedenú okolnosť vyhodnotil tak, že tento list neobsahuje dátum

ale je z neho zrejmé, že bol písaný v tom istom čase ako došlo k vráteniu časti pôžičky vo výške 1.100,- Kč, teda v tom čase nebola vrátená celá pôžička. Samotná skutočnosť, že najskôr došlo k vráteniu časti pôžičky nebola medzi účastníkmi sporná a list na ktorý poukazoval navrhovateľ práve túto skutočnosť potvrdzuje. Vrátenie zvyšku peňazí potom preukázal odporca výpoveďami svedkov W. a N., ktorí zhodne vypovedali, že k vráteniu došlo v Biliardbare, že to bolo vo večerných hodinách okolo 22:00 hod., a obaja na vlastné oči videli, že odporca vrátil peniaze navrhovateľovi. Obaja zhodne vypovedali, že sa jednalo o sumu okolo 300,- Eur a že predtým ako odporca vrátil tieto peniaze si 100,- Eur za tým účelom vypožičal od T. W.. Týmto výpoveďami súd uveril aj preto, že zhodne popisali okolnosti, za ktorých došlo k vráteniu peňazí ale aj preto, že vrátenie peňazí sa muselo vzťahovať na zmluvu o pôžičke, ktorá je predmetom sporu, pretože žiadna iná nevyrovnaná pôžička a to ani v roku 2011 ani v roku 2012 medzi účastníkmi konania neexistovala. Navrhovateľovi sa naopak nepodarilo preukázať, že by v roku 2011 nenavštevoval Biliardbar a súd neuveril tvrdeniu svedka T. Q., že s určitosťou v septembri a v októbri 2011 navrhovateľ v Biliardbare nebol, pretože svedok sám uviedol vo svojej výpovedi dňa 10.09.2013, že za posledné dva roky sa strieda s kolegami pri práci v Biliardbare a stane sa, že aj niekoľko dní, dokonca niekoľko týždňov nie je v bare prítomný. Rovnako svedok L. L. T. vypovedal, že sa v Biliardbare v U. stretol s navrhovateľom poslednýkrát asi pred dvomi rokmi avšak z tejto výpovede súd nevyvodil poznatok, že navrhovateľ od júna 2011 v Biliardbare nebol, keďže takýto záver nemožno vyvodiť z výpovede jedného svedka, ktorý sa s navrhovateľom nestretol.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie alternatívne aby krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil a návrhu na začatie konania vyhovel. V odvolaní uplatnil dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d), f) O.s.p. V odvolaní zdôraznil, že v kontexte dôkazov produkovaných v konaní sa nejaví, že odporca uniesol dôkazné bremeno o ním tvrdenej skutočnosti vrátenia pôžičky ale práve zastával názor, že odporca neuniesol dôkazné bremeno nakoľko vo výpoveďiach svedkov T. W. a D.J. sú viaceré rozpory týkajúce sa nielen dátumu vrátenia peňazí ale aj spôsobu ich vrátenia. Poukázal na to, že sám odporca uviedol, že títo svedkovia neboli priamo prítomní pri odovzdávaní peňazí ale len videli, že odporca peniaze odovzdával. Svedok T. W. však uviedol, že bol prítom, keď odporca odovzdával peniaze navrhovateľovi teda uvádzal inú verziu vrátenia ako odporca. Na viac svedok D.J. uviedol, že sa jedná o vrátenie peňazí z nejakých prác a že navrhovateľa pozná len z videnia napriek tomu, že v U. nebýva ani nepracuje teda tento svedok nemal žiadnu vedomosť o nejakej pôžičke medzi účastníkmi. Výpovede svedkov sa preto rozchádzajú v zásadných skutočnostiach, a preto je potrebné takéto svedecké výpovede považovať za účelové a tendenčné v prospech odporcu, bez ich reálneho podkladu. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 13/2009 podľa ktorého na nikom nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti a preto napríklad od žalobcu nemožno požadovať, aby preukazoval, že mu žalovaný ešte nevrátil požičané peniaze a v takomto alebo v podobnom prípade je na žalovanom, aby tvrdil a preukazoval, že pôžičku už vrátil. Odporca však dosiaľ žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal vrátenie peňazí, t.j. nepredložil súdu žiadny hodnoverný dôkaz o vrátení požičaných peňazí. Považoval za nelogické aby odporca, ktorý bol s navrhovateľom v nepriateľskom vzťahu, vrátil pôžičku bez toho, aby si vyžiadal potvrdenie o prijatí peňazí. Vyslovil názor, že v takomto prípade by bolo v súlade s právnym princípom predvídateľnosti súdnych rozhodnutí žiadať preukázanie skutočnosti tvrdenej odporcom o vrátení pôžičky aj iným právne relevantným spôsobom a to predložením písomnej kvitancie zo strany odporcu.

Odporca vo svojom vyjadrení, ktoré podal prostredníctvom svojej právnej zástupkyne navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť. V odvolaní zdôraznil, že vrátenie pôžičky potvrdili dvaja svedkovia v ktorých výpoveďiach nie sú žiadne zásadné rozdiely. Pokiaľ svedok T. W. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že bol prítom keď odporca peniaze odovzdával navrhovateľovi tak ďalej uviedol, že od účastníkov konania stál vo vzdialenosti asi troch až piatich metrov, čiže mal za to, že aj keď priamo nestál vedľa účastníkov konania bol pri odovzdávaní peňazí lebo toto bezprostredne videl. Rovnako tak svedok D.J. zhodne uviedol, že od účastníkov konania stál približne tri až štyri metre. Vo výpovedi svedka D.J. sa nenachádza žiadne vyjadrenie o tom, že sa malo jednať o vrátenie peňazí z brigády, pričom medzi účastníkmi konania neboli žiadne ďalšie nevysporiadané dlžoby teda keď odporca vracal navrhovateľovi sumu 300,- Eur jednoznačne išlo o vrátenie pôžičky, ktorá je predmetom konania.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a) až f) citovaného zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní uplatňuje dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d), f) O.s.p.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitia právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V prejednávanej veci nepochybne z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia že súd prvého stupňa vec správne posúdil podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje zmluvu o pôžičke, citované zákonné ustanovenie správne vyložil a ako aj aplikoval na zistený skutkový stav. Zároveň vyslovil aj správny právny názor týkajúci sa bremena tvrdenia ako aj bremena preukázania rozhodujúcej skutočnosti v konaní, keď v závere odôvodnenia svojho rozhodnutia ustálil, že pre navrhovateľa vyplýva dôkazné bremeno len pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia o tom, že zmluva bola uzavretá a naopak odporcovi, ktorý sa chce úspešne brániť vyplýva povinnosť tvrdenia, že pôžičku vrátil a o svojom tvrdení aj ponúknuť dôkazy. V tomto smere súd prvého stupňa teda postupoval dôsledne v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 13/2009, na ktoré aj poukazuje navrhovateľ vo svojom odvolaní.

Rovnako je potrebné hodnotiť jeho rozhodnutie a odôvodnenie rozhodnutia ako súladné s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., ktoré upravuje náležitosti odôvodnenia súdnych rozhodnutí tak, že súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku pritom obsahuje všetky tieto okolnosti a navyše aj hodnotenie dôkazov podľa § 132 O.s.p.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d) je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 132 O.s.p. Podľa citovaného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo

inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vieryhodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 133 - 135 O.s.p.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa vyslovil záver o unesení dôkazného bremena zo strany odporcu týkajúceho sa vrátenia predmetnej pôžičky na základe výpovedí svedkov T. W. a D.J., navrhnutých odporcom.

Hodnotenie výpovedí týchto svedkov nemožno považovať za také, ktoré by boli v rozpore so zásadami upravenými v ustanovení § 132 O.s.p.

Svedok T. W. vypovedal jednoznačne, že bol pri tom, keď odporca odovzdával peniaze navrhovateľovi a to v Biliardbare v U. a videl ako tieto peniaze odovzdával navrhovateľovi pričom 100,- Eur si za tým účelom od neho odporca požičal. Táto časť výpovede svedka nie je v rozpore s výpoveďou odporcu ako účastníka konania, ktorý uviedol na pojednávaní konanom pred súdom prvého stupňa 25.01.2013, že došlo k odovzdaniu peňazí v Biliardbare v U., že si časť peňazí požičal od T. W. a že tento rovnako s D.J. odovzdanie peňazí videl zo vzdialenosti asi štyroch metrov. Rovnako vrátenie peňazí hodnoverným spôsobom preukázal aj svedok D.J..

Medzi účastníkmi neboli pochybnosti, že o vrátení pôžičky neexistovalo písomné potvrdenie. Podľa súdnej praxe však nie je možné viazať preukázanie vrátenia peňazí jednoznačne len na vystavenie písomnej kvitancie a to najmä za okolností keď vrátenie je preukázané iným spôsobom (v danom prípade svedeckými výpoveďami) a keď aj pôžička bola poskytnutá na základe uzatvorenej ústnej zmluvy t.j. písomné potvrdenie nebolo vydané ani v súvislosti s poskytnutím pôžičky. Za takýchto okolností nie je na mieste dovolávať sa ako jediného dôkazu vrátenia pôžičky vystavenie písomnej kvitancie.

Navrhovateľ dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d), f) O.s.p. uplatnil neopodstatnene a preto bol rozsudok okresného súdu odvolacím súdom potvrdený.

V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý má v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania, pričom trovy odvolacieho konania spočívajú v odmene za úkon právnej služby a to vyjadrenie k odvolaniu podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 23,24 Eur + režijný paušál 7,63 Eur spolu 31,05 Eur.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.